

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2628/2021
09.12.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., улица ... број ..., чији је пуномоћник Дејан Станић, адвокат у ..., против туженог Предузеће за производњу, унутрашњу и спољну трговину МЛИН ПРОДУКТ ДОО Београд, Булевар краља Александра број 516А, чији је пуномоћник Наташа Јовичић, адвокат у ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду и враћања на рад, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2454/20 од 08.04.2021. године, у седници већа одржаној 09.12.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

УСВАЈА СЕ ревизија туженог, **УКИДА** се пресуда Апелационог суда у Београду Гж1 2454/20 од 08.04.2021. године и предмет се враћа другостепеном суду на поновно суђење.

Образложење

Апелациони суд у Београду је донео пресуду Гж1 2454/20 дана 08.04.2021. године којом је одбио као неосновану жалбу туженог и потврдио пресуду Првог основног суда у Београду П1 2460/18 од 29.01.2019. године исправљену решењем истог суда П1 2460/18 од 16.07.2020. године, којом је усвојен тужбени захтев и поништено решење туженог без броја од 25.11.2014. године, којим је тужиљи отказан уговор о раду, као незаконито, обавезан тужени да тужиљу врати на рад и да јој накнади трошкове парничног поступка у износу од 225.000,00 динара. Одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне другостепене пресуде је тужени изјавио дозвољену и благовремену ревизију, којом пресуду побија због погрешне примене материјалног права.

Ревизијски суд је испитао побијану пресуду по одредби члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр 72/2011 ... 18/20) и закључио да је ревизија основана.

Према чињеничном стању утврђеном од стране првостепеног суда, тужени је као послодавац са тужиљом као запосленом закључио уговор о раду 29.08.2014. године о заснивању радног односа на неодређено време, по коме је тужиља распоређена за

обављање послова на радном месту трговац, а закључили су и анекс уговора о раду којим су регулисали међусобна права, обавезе и одговорности дана 10.11.2014. године. Оспореним решењем о отказу уговора о раду од 25.11.2014. године је тужени тужилићи отказао уговор о раду, јер у периоду од 20.10.2014. године до 14.11.2014. године није поштовала радну дисциплину, односно њено понашање је било такво да не може наставити рад код послодавца, јер у наведеном периоду није контролисала рокове трајања производа у деликатес витрини, за коју је према распореду била одговорна, што је утврђено интерном контролом, када је откривено пет артикала са истеклим роком трајања, чиме је поступила супротно одредбама анекса уговора о раду и то члана 32. став 2. тачка 1. У образложењу решења наведено је и да поред више упозорења од стране непосредног руководиоца да мора да промени начин понашања, то јест да поштује радну дисциплину, запослена није учинила ништа да се то промени, и да би се несумњиво даљи наставак рада запослене тужилиће у привредном друштву, туженом, одразио на извршавања задатака од стране запослене и негативно утицао на друге запослене, због чега је морао да уследи отказ уговора о раду. Утврђено је да је тужилићи 14.11.2014. године достављено упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду, на које упозорење се тужилића изјаснила најпре изјавом од 14.11.2014. године, а затим и изјавом од 18.11.2014. године. Првостепени суд је утврдио да је тужени доставио тужилићи упозорење 14.11.2014. године сходно одредби члана 180. став 1. Закона о раду, којим упозорењем упозорава тужилићу да су се стекли услови за отказ уговора о раду, јер не поштује радну дисциплину прописану актом послодавца, уз навођење разлога који се предочавају. У вези са садржином писаних изјава тужилиће, првостепени суд је навео да је из изјаве тужилиће од 18.11.2014. године утврдио да се тужилића изјашњава поводом спорног догађаја везаног за контролу којом је утврђено да се у продајном простору налазе производи чији је рок употребе истекао, и наводи да је исту чињеницу утврдио читањем изјаве тужилиће од 14.12.2014. године. Утврђено је да је тужилића у спорном периоду према унапред сачињеном месечном распореду била задужена за исправност и рад на одељењу деликатеса у објекту у коме је радила, који објекат је био покривен видео надзором, и да је вршила спецификацију робе за коју је утврдила да јој је истекао рок трајања, исте уклонила и сместила у посебан објекат (бункер), с тим да је претходно све евидентирала у посебној књизи, која се налази код пословође објекта.

На основу тако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је усвојио тужбени захтев и поништио решење туженог којим је тужилићи отказан уговор о раду, као незаконито, јер је закључио да тужени није доказао кривицу на страни тужилиће. При том, ценио је садржину изјаве тужилиће од 14.11.2014. године тако да у тој изјави тужилића не признаје кривицу, већ само наводи шта је пронашао шеф контроле и тврди да ту робу није ни видела, а изјаву од 18.11.2014. године цени тако да је у њој тужилића детаљно појаснила и навела да је радила све по процедури. Првостепени суд наводи да није било сметњи да тужени пре доношења решења о отказу провери наводе тужилиће увидом у евиденцију која се налазила у посебној свесци и увидом у видео запис, иако је за то постојала могућност.

Другостепени суд, полазећи од чињеничног стања кога је утврдио првостепени суд у разлозима одлуке да потврди првостепену пресуду наводи да је правилно првостепени суд закључио да тужени није доказао да тужилића није поштовала радну дисциплину и да је њено понашање такво да не може да настави рад код туженог,

односно да наведено образложење отказног решења не представља образложење у смислу одредаба члана 193. Закона о раду.

Другостепени суд, у разлозима другостепене пресуде наводи да тужили пре доношења побијаног решења о отказу уговора о раду није достављено тзв. „антиципирано“ упозорење у складу са чланом 180. став 3. Закона о раду и да тужени није доказао да се у конкретном случају ради о „антиципираном“ упозорењу тужили, у смислу одредбе члана 180. став 3. Закона о раду. У вези с тим другостепени суд наводи да тужени послодавац тужили као запосленој није омогућио услове за побољшање рада, јер приликом утврђења да тужила не поштује радну дисциплину, што је констатовано изјавом од 14.11.2014. године, није наведено тачно у чему се огледа несавесно и немарно извршавање радне обавезе, нити конкретно описује понашање запослене које представља повреду радне дисциплине, при чему као послодавац тужили није дао одговарајуће инструкције и оставио рок за побољшање рада након 14.11.2014. године, када је први пут утврђено да тужила не поштује радну дисциплину, дакле нису поново вршене контроле рада тужиле.

Разлози другостепене одлуке не могу се прихватити за правилне. Произилази за основан навод ревизије да другостепени суд није имао у виду жалбене наводе о значају изјаве тужиле од 14.11.2014. године и изјаве од 18.11.2014. године у односу на конкретну повреду радне обавезе.

За сада се не може прихватити правилан став другостепеног суда да оспорено решење о отказу уговора о раду не садржи образложење у смислу одредби члана 193. Закона о раду. Према садржини образложења првостепене пресуде у образложењу спорног решења наводи се да је тужени утврдио да у периоду од 20.10.2014. до 14.11.2014. године тужила није поштовала радну дисциплину прописану актом послодавца, уз појашњење да се та повреда огледа у томе што је поступила супротно одредбама анекса уговора о раду, члана 32. став 2. тачка 1., да није контролисала рокове трајања производа у деликатес витрини за који је према распореду обављања дужности била одговорна. У образложењу побијаног решења тужени се позива на утврђење да тужила не поштује радну дисциплину што је констатовано њеном изјавом од 14.11.2014. године. Овако утврђена садржина побијаног решења о отказу, не даје подлогу за закључак другостепеног суда да решење не садржи образложење у смислу одредбе члана 193. Закона о раду. Према одредби члана 193. Закона о раду, запосленом се у писаном облику доставља решење о остваривању права, обавеза и одговорности, са образложењем и поуком о правном леку. Из утврђеног чињеничног стања не произилазе недостаци образложења побијаног решења који би га чинили незаконитим с обзиром на одредбу члана 193. Закона о раду.

На ово указују и даљи разлози другостепене пресуде, да је правилан закључак првостепеног суда да тужени није утврдио кривицу тужиле као запослене у поступку пре доношења побијаног решења и у доказном поступку пред првостепеним судом, нити је с обзиром на техничку могућност провером видео записа проверио наводе тужиле из њене изјаве од 18.11.2014. године. При том, како другостепени суд није ценио изјаву тужиле од 18.11.2014. године поводом упозорења које јој је дато, као ни однос садржине те изјаве са изјавом коју је дала 14.11.2014. године, недостају битне чињенице о томе какве су техничке могућности биле и самим тим да ли је обавеза

туженог била да на основу видео записа утврди одређене битне чињенице на које се евентуално указивало у изјавама тужиље.

Ово све тим пре, што нема спорности око тога да је тужиља у периоду наведеном у побијаном решењу према унапред сачињеном месечном распореду била задужена за исправност и рад на одељењу деликатеса у објекту у коме је радила и да је у витрини за коју је према распореду била одговорна интерном контролом откривено пет артикала са истеклим роком трајања. Према стању у списима предмета произилази да је тих пет артикала пронађено контролом 14.11.2014. године, када је тужиљи и достављено упозорење на које је одговорила најпре изјавом од 14.11.2014. а затим 18.11.2014. године.

Ни даљи разлози другостепеног суда не стоје. Ти разлози су: да је битно да тужени тужиљи није омогућио услове за побољшање рада, да јој није дао одговарајуће инструкције и оставио рок за побољшање рада након 14.11.2014. године када је утврђено да тужиља не поштује радну дисциплину, те да нису поново вршене контроле рада тужиље. За доношење одлуке о отказу уговора о раду, ако је утврђена повреда радне дисциплине због које је прописано уговором о раду да се може отказати уговор о раду, не постоји обавеза послодавца да даје најпре такозвано „антиципирано“ упозорење, нити је тужени тврдио да је предметно решење донео на основу „антиципираног“ упозорења. Према томе, то не може бити разлог за поништај решења о отказу уговора о раду како је то нашао другостепени суд.

Према одредби члана 180. Закона о раду, послодавац је дужан да пре отказа уговора о раду у случају када запослени не поштује радну дисциплину (члан 179. став 3.) да запосленог писаним путем упозори на постојање разлога за отказ уговора о раду и да му остави рок од најмање 8 дана од дана достављања упозорења да се изјасни на наводе из упозорења. Према утврђеном чињеничном стању тужени је тужиљи доставио упозорење писаним путем на постојање разлога који се тиче повреде радне дисциплине и у оквиру рока предвиђеног законом се тужиља са две изјаве изјаснила на наводе из упозорења. Такав обавеза послодавца прописана је одредбом члана 180. Закона о раду („Службени гласник РС“ 24/05 ... 75/14) који је био на снази у време спорног догађаја, односно у време када се тужиљи ставља на терет да је учинила повреду радне дисциплине и доношења оспореног решења о отказу уговора о раду. Такозвано „антиципирано“ упозорење, на које се позива другостепени суд наводећи члан 180. став 3. Закона о раду, није био предвиђен одредбом важећег члана 180. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05 ... 75/14). Према томе, другостепени суд је погрешно применио материјално право када је за разлог незаконитости оспореног решења нашао да тужиљи није достављено тзв. „антиципирано“ упозорење у складу са чланом 180. став 3. Закона о раду, нити да је тужени доказао да се у конкретном случају ради о „антиципираном“ упозорењу тужиљи у смислу те одредбе. Такозвано „антиципирано“ упозорење познавале су претходно важеће одредбе члана 180. став 3. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр 24/05 ... 54/09), ако постоје олакшавајуће околности или ако природа повреде радне обавезе или непоштовање радне дисциплине није довољан разлог за отказ уговора о раду, када послодавац у упозорењу може обавестити запосленог да ће му без поновног упозорења отказати уговор о раду ако поново учини исту или сличну повреду, што конкретно није случај. Суштина таквог упозорења је била у стављању дознања запосленом да ће за поновљену лакшу повреду радне обавезе

односно поновљено нарушавање радне дисциплине бити отказан уговор о раду без поновног упозорења. У конкретном случају, из утврђених чињеница не произилази да се радило о таквој ситуацији и основу по коме је послодавац донео конкретан оспорено решење о отказу уговора о раду. Због тога су за сада неприхватљиви разлози другостепеног суда да у конкретној ситуацији послодавац требало да омогући тужиљи услове за побољшање рада, да јој да одговарајуће инструкције и да јој остави рок за побољшање рада након 14.11.2014. године.

Према свему изнетом било је неопходно укинути побијану другостепену пресуду, како би у поновљеном поступку другостепени суд оценио према жалбеним разлозима правилност првостепене пресуде с обзиром на: садржину побијаног решења о отказу уговора о раду, одредбу члана 32. став 2. тачка 1. анекса уговора о раду којим је предвиђена повреда радне дисциплине за коју је тужени тужиљи дат отказ уговора о раду, садржину изјава тужиље на упозорење које је тужени тужиљи доставио у писаној форми, повреде радне дисциплине која се тужиљи њиме ставља на терет, и на основу правилне примене одредаба Закона о раду које су важиле у време доношења побијаног решења донео правилну и закониту одлуку.

Одлука је донета по одредби члана 416. став 2. Закона о парничном поступку.

**Председник већа-судија
Бранко Станић, с.р.**

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић